

Oponentský posudek na bakalářskou práci Jany SOTONOVÉ *Lolita v životě a díle Serge Gainsbourga*

Předložená bakalářská práce má originálně svěží téma, profesionálně zpracovanou strukturu a je psána čtivým jazykem, takže jsem se do ní pustila s velkou chutí. V konečném důsledku jsem nebyla zklamaná, protože jsem se dozvěděla řadu netušených podrobností z Gainsbourgova života i díla, zasadila si do kontextu některá svá „podezření“ ohledně jeho vztahu k Nabokovovu textu na jedné straně a krkolomným milostným dobrodružstvím na straně druhé a připomněla si i autorovy dnes nepříliš známé texty.

Přece jen několik kritických poznámek k zamyšlení:

- Důsledně by mělo být rozlišováno mezi „*Lolitou*“ (Nabokovovým románem) a „lolitou“ (obecně literární mýtem, případně metaforou ideální ženy). Práce je v tomto ohledu někdy nejednoznačná. (Gainsbourg může jen těžko hledat svou *Lolitu*! Ledaže by si ji někde zastrčil v knihovně...)
- Není nakonec největším rozdílem mezi oběma autory míra jasnozřivé sebeironie a pochopení pro druhého? U Nabokovova je vidím zcela jasně, zatímco Gainsbourg mi (při velké sympatii k jeho osobě i tvorbě!) v mnohých ohledech splývá spíše se zoufale upoceným Humbertem Humbertem. Do ženské psychiky ani sexuality viditelně nikdy pořádně nepronikl. A stál o to vůbec? Byl ochoten dát svým „lolitám“ větší svobodu než Nabokovovův hrdina? Nebo v nich naopak budoucí motýly spolehlivě zabíjel?
- Literárněhistorickou kapitolu o dějinách francouzského šansonu považuji za zcela zbytnou pro pochopení „*Lolity v životě a díle Serge Gainsbourga*“. A skutečně, se žádným z uvedených údajů už se dále nepracuje. Naopak opravdový úvod věnovaný etymologii a historii zdrobněliny *Lolita* by mohl být obšírnější a zahrnovat i stručný nástin pozdějšího vývoje, v literatuře i mimo ni. (Co třeba *Lolita Lempicka* a její *Karkulka*?)
- Opakující se chyby: „téma“ se sice píše s dlouhým „é“, ale „tematika, tematický“ s krátkými; „označuje se za“, nikoli „jako“; „identifikujeme se s čím“, nikoli „do čeho“.
- Jidiš není „spisovný jazyk židovských obyvatel Evropy“.
- Citace delší tří řádek se odsazují a vyznačují jiným typem písma. Nedávají se do uvozovek.

- Pozor na kalky z francouzštiny: např. „rozhodnutí o psaní šansonů“ (17)
- V rámci jedné věty nebo odstavce není dobré volně přeskakovat mezi slovesnými časy a vidy!
- Autorka má problémy s interpunkcí vložených vět i jejich slovosledem. V celé práci jsem chyby opravila tužkou, protože jejich úplný výčet by tento posudek neúměrně prodloužil.
- Francouzské résumé viditelně neprošlo jazykovou korekturou.

Navzdory všem výše uvedeným výtkám považuji bakalářskou práci Jany Sotonové za celkově zdařilou a odborně zvládnutou. Úctyhodný rozsah závěrečné bibliografie svědčí o tom, že se tématu věnovala skutečně do hloubky. Práci proto vřele doporučuji k obhajobě s celkovým hodnocením „výborně“.

V Praze dne 24. 8. 2015

doc. PhDr. Eva Voldřichová Beránková, Ph.D.